Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 61. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 18-го БЕРЕЗНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 18, 1978 No. 61. VOL. LXXXV.

ІНФОРМАЦІЙНЕ АҐЕНТСТВО ЗСА ПОСЛУХАЛО ПОРАДИ УКРАЇНЦІВ

Джерзі Ситі. — Інформаційне Аґентство З'єднаних Стейтів, у відповідь на понад 400 листів від українських громадян, погодилось на шестисторінкову вставку в українській мові до раніше видрукованої російською мовою брошури на американську сільсько-господарську виставку, яка має бути відкрита в Києві в квітні цього року.

Пол Раппапорт, заступник-асистент директора публічних зв'язків цього агентства, заявив кореспондентові „Свободи", що вставка має приблизно 50,000 слів тексту і є сконденсованим резюме 57-сторінкового російського тексту. Брошурка появиться 250,000-им тиражем.

В дальшому П. Раппапорт поінформував, що аґентство первісно не плянувало публікувати брошурку в двох мовах з уваги на брак фондів. Кошт друку української вставки виносить 50,000 долярів, сказав Раппапорт, додаючи, що текст „був законтрактований назовні".

Виставка складатиметься з шістьох частин і позначення експонатів є виготовлені українською мовою. При вході до виставки буде поміщений привіт від президента Картера в українській і російській мовах. Раппапорт сказав, що в минулому пояснення та інформативні матеріяли на американські виставки в СССР були друковані тільки російською мовою.

У відповідь на питання, чому уряд ЗСА мусів звертатися за дозволом до совєтського уряду в справі української вставки, П. Раппапорт пояснив, що, згідно з домовленням в справі культурного обміну поміж ЗСА і СССР, всі друковані матеріяли мусять бути доставлені дотичній державі до перевірки 2 місяці перед виставкою чи іншими імпрезами. Тому, що в лютому минув цей двомісячний реченець, уряд ЗСА мусів „одержати дозвіл" уряду СССР на українську вставку.

На запит про ґідів на виставці в Києві, П. Раппапорт відповів, що їх всіх буде 22, при чому дві особи знають і російську і українську мови. Відвідувачів, які бажатимуть одержати пояснення українською мовою, „логічно скеровуватимуть до цих двох ґідів, які мають знання української мови".

В заключенні П. Раппапорт признав, що на майбутнє було б добре, коли б урядові кола консультувалися з українськими організаціями в ЗСА в таких і подібних справах.

Особи і організації, які подали свої адреси на листах до аґентства, одержать відповіді на них, сказав п. Раппапорт.

Міська Рада у Філядельфії схвалила резолюцію у справі виставки в Києві

Філядельфія (І. Сокільний). — Представники Українсько-Американського Демократичного Клюбу відбули розмови з міським радним п. Елом Перлманом та поінформували його про те, що Інформаційна Аґенція ЗСА виготовила 57-сторінкову брошурку в московській мові, призначену для сільсько-господарської виставки в Києві, столиці України. Ел Перлман написав і вислав від себе листа до директора Інформативної Аґенції Дж. Е. Рейнгардта, а копію цього листа переслав президентові ЗСА Картерові.

Рівночасно цей міський радний приготовив і вніс у Міську Раду резолюцію в цій справі. Після прийняття цієї резолюції Міською Радою, резолюція буде переслана президентові Картерові та спікерам обох Палат Конгресу з проханням, щоби Конгрес дав директиву Інформаційній Аґенції для виготовлення брошури на виставку в Києві в українській мові.

Читання і прийняття резолюції в Міській Раді відбулося в четвер дня 16 березня ц. р., в 10-ій год. перед пол. в міському ратуші (Ситі Голл, на 4-му поверсі в залі ч. 400.) Резолюцію однодушно схвалено.

Вступну розмову з радним Е. Перлманом перевели представники Управи Українсько-Американського Демократичного Клюбу в такому складі: В. Геник — голова, д-р І. Скальчук — містоголова та В. Василащук — член Управи. В пізніші розмови включилися: Р. Беднарський — секретар, І. Крих та Дж. Коновал — члени Управи.

Культурна Комісія УНСоюзу відбула наради

Джерзі Ситі. — Під час нарад Культурної Комісії Українського Народного Союзу, до якої входять головні екзекутивні урядовці УНС і всі редактори Видавництва „Свобода", що відбулися минулої п'ятниці, 10-го березня, у приміщеннях Головної Канцелярії УНСоюзу, накреслено загальні пляни відносно таких справ як: Альманах УНСоюзу на 1979-ий рік, відзначення 85-річчя Українського Народного Союзу в наступному році, видання книги Уласа Самчука „Слідами перших", присвяченої піонерам УНСоюзу, та ряд інших культурних і видавничих питань.

У нарадах, що їх відкрив головний предсідник Йосип Лисогір, взяли участь: заступник головного предсідника д-р Іван Флис, головний секретар Володимир Сохан, головний касир п-ні Уляна Дячук та головний організатор Степан Гавриш, як теж всі редактори „Свободи" та „Українського Тижневика": Антін Драган, Любов Коленська, Володимир Левенець, Василь Тершаковець, Зенон Снилик, Рома Сохан та Ігор Длябога. З уваги на інші невідкладні справи головний предсідник Й. Лисогір, після відкриття нарад, залишив їх, передавши дальше їх ведення д-рові І. Флисові. У нарадах теж не могли взяти участи головний директор УНС на Канаду сенатор Павло Юзик і заступниця головного предсідника п-ні Марія Душник.

Після відкриття нарад та прийняття їх порядку обрано нову управу Культурної Комісії УНСоюзу в складі: голова — д-р Іван Флис, секретар, — ред. Василь Тершаковець.

Щодо Альманаху УНСоюзу на 1979-ий рік, то запропоновано, щоб він був присвячений 85-ій річниці створення Українського Народного Союзу, тобто, щоб в ньому була віддзеркалена вся багатогранна діяльність УНС як національної, братської та культурно-видавничої установи. Частина матеріялів буде в англійській мові. Всі матеріяли будуть передані до друкарні в жовтні ц. р.

(Закінчення на ст. 4-ій)

ГЕНЕРАЛ ГРИГОРЕНКО СКАЖЕ СВІТОВІ ПРАВДУ ПРО СССР, ЗАКЛИКАЄ ДО ЄДНОСТИ І ПОСИЛЕНОЇ БОРОТЬБИ ЗА ВОЛЮ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Під час відвідин у „Свободі". Сидять (зліва): ред. Зенон Снилик, Степан Вельгаш, головний касир УНС пані Уляна Дячук, між ними Олесь Черінь, ген. Петро Григоренко, ред. Іван Кедрин-Рудницький, головний секретар УНС Володимир Сохан, ред. Володимир Барагура, ред. Володимир Левенець і ред. А. Драган.

Джерзі Ситі, Н. Дж. (в.л.). — Україна є державою насильно окупованою Москвою; вона є членом-основником Організації Об'єднаних Націй і усі ми, там на Батьківщині й тут в розсіянні в країнах вільного світу, повинні спільно і об'єднано боротися за відновлення її державної незалежности, — говорив генерал Петро Григоренко, чоловий представник руху спротиву в Совєтському Союзі і активний оборонець прав людини, в часі своїх коротких відвідин в Головній Канцелярії Українського Народного Союзу і Видавництва „Свобода" у вівторок, 14-го березня ц. р, під час зустрічі і розмови з головними урядовцями УНС та редакторами „Свободи", „Українського Тижневика" і „Веселки". Гостя, якого супроводжали два члени Комітету оборони совєтських політичних в'язнів, Степан Вельгаш і Олесь Черень, вітали в приміщеннях УНС і „Свободи" головний предсідник Йосип Лисогір і редактор Антін Драган, а головні урядовці і редактори „Свободи" мали опісля змогу зустрінутись і поставити ген. Григоренкові ряд питань, на які він без вагання відповідав. На запит чи він має в пляні сказати світові про совєтські злочини, ген. П. Григоренко відповів, що це його повинність перед Богом і перед людьми, які залишились в совєтській неволі розповісти все те, що він пережив і що знає про совєтську тюрму народів, зокрема про переживання українського народу і членів дисидентського руху, які, особливо в останньому часі, виставлені на великі небезпеки і терор стосований супроти них органами КҐБ. Для ширшого з'ясування цих справ ген. Григоренко плянує написати книжку.

Користаючи з нагоди Генерал заперечив поширювані в ЗСА чутки, що він нібито брав участь в боротьбі проти Української Повстанської Армії і 1-ої Української Дивізії під Бродами. „Мене Господь Бог захоронив від цього, — заявив ген. Григоренко, — бо в інакшому випадку я воював би, бувши тоді такого переконання".

Переходячи до татарської проблеми і оборони татарської національної меншини в СССР, Григоренко заявив, що Україна повинна віддати татарам Крим і домагатися від Росії повернення вивезених після Другої світової війни татар у рідні сторони. Україна буде тільки тоді великою й сильною державою, якщо тісно співпрацюватиме з іншими поневоленими Москвою народами, великими чи малими, — заявив ген. Григоренко. Треба показати татарам, що ми не збираємося закривати московського злочину — казав він.

Обговорюючи внутрішнє положення в Українській ССР ген. Григоренко ствердив, що Україна пригнічена і гноблена окупантами. Як держава вона не існує; уряд це абсолютна фікція і виконавець влади кремлівських диктаторів. Очевидно, є в Україні люди, в яких ще не вмерла совість і вони роблять, що в їхніх силах, щоб вдержати при житті українську націю. Навіть серед членів Комуністичної партії є такі особи. Петро Шелест, колишній перший секретар Компартії України, може послужити наглядним прикладом. Русифікація в Україні проводиться дуже систематично і настирливо. Навіть Іван Дзюба, автор книжки „Інтернаціоналізм чи русифікація", не сказав, бо не міг сказати всього, що треба було сказати, надіючись, що книжку можна буде видати в УССР. Партійні керівники, високі урядовці, працівники державних установ ба навіть продавці в магазинах послуговуються виключно російською мовою. Русифікують, й то дуже посилено, шкільництво, а українську мову ставлять у програмі шкіл тільки як предмет і то в українських школах з переважаючим

(Закінчення на ст. 4-ій)

Тома Дж. Мек Кормек інтервеніює в інформаційній Аґенції ЗСА

Філядельфія (І. Сокільний). — Представники Українсько-Американського Демократичного Клюбу відбули розмови із стейтовим репрезентантом Томою Дж. Мек Кормеком, який тепер є кандидатом на стейтового сенатора в 36-му сенаторіяльному дистрикті, виборчі округи-ворди: ч. 9, 10, 21, 49, 59 та 61. (Спеціяльні вибори в цьому дистрикті відбудуться уже у вівторок 21 березня ц. р.). Коли представники Управи Українсько-Американського Демократичного Клюбу поінформували його про те, що Інформаційна Аґенція ЗСА видрукувала на сільсько-господарську виставку в Києві, столиці України, 57-сторінкову брошуру у московській мові, то він цим фактом був дуже стурбований і охоче погодився написати листа до директора Агенції, Дж. Е. Райнгардта, а копію цього листа вислати до президента Картера. В розмовах з Томою Дж. Мек Кормеком брала участь секретарка та міський радний Ел Перлман

Від Українсько-Американського Демократичного Клюбу в розмовах брали участь: В. Геник — голова, д-р І. Скальчук — містоголова, Р. Беднарський — секретар та члени Управи: В. Василащук, І. Крих та Дж. Коновал. Представники Управи Українсько-Американського Демократичного Клюбу запевняли Тому Дж. Мек Кормека, що українці-громадяни ЗСА, без різниці на партійну приналежність, всеціло віддадуть голоси на нього.

Заповідають демонстрацію з участю ген. Григоренка

Ню Йорк. — Комітет оборони радянських політичних в'язнів інформує, що цей Комітет та організація „Фонд Крим" організують спільно демонстрацію в обороні совєтських політичних в'язнів та для підтримки ген. Петра Григоренка в його намаганнях повернутися до його батьківщини. Демонстрація відбудеться в суботу, 25 березня, о год. 11:00 ранку на площі ім. Даг Гаммершельда, 1-ша евеню і 47 вулиця в Ню Йорку.

Організації, які координуватимуть демонстрацію, закликають українців прилучитися до заклику ген. Григоренка та підтримати його право на повернення на батьківщину і продовжування акції в обороні всіх політичних в'язнів.

Організатори акції інформують, що ген. Петро Григоренко візьме участь в демонстрації і закликають всіх зацікавлених прийти на організаційні сходини в домівці Комітету оборони совєтських політичних в'язнів в залі Українського Народного Дому, 140—142 2-га евеню в Ню Йорку, кімнати 42—43, о год. 6:30 вечором в середу 22 березня.

МСТИСЛАВОВІ РОСТРОПОВИЧЕВІ ТАКОЖ ВІДІБРАЛИ СОВЄТСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО

Два „бувші" совєтські громадяни: генерал Петро Григоренко (зліва) і челіст-диригент Мстислав Ростропович під час принагідної зустрічі в Карнеґі Голл в Ню Йорку минулого тижня. (Фото з „Ню Йорк Таймсу")

Москва. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Совєтському Союзі Дейвід Шіплер інформує у числі газети з 16-го березня ц. р., що кремлівські верховоди відібрали громадянство новому вигнанцеві із совєтського раю, цим разом Мстиславові Ростроповичеві, відомому мистцеві-челістові і диригентові за нібито „непатріотичну активність" за кордоном. Цю інформацію про відібрання громадянства Ростроповичеві надрукувала газета „Известия", орган Веховної Ради СССР, а також інші совєтські газети. 50-річний Мстислав Ростропович від часу свого виїзду з СССР в 1974 році ділив свій час між Европою і З'єднаними Стейтами Америки, виступаючи з концертами, а від жовтня 1977 р. він перейняв становище диригента симфонічної оркестри у Вашінгтоні. Декрет про відібрання громадянства підписав, як у випадку ген. Петра Григоренка, сам Леонід І. Брежнєв, який, як відомо, виконує тепер у совєтській ієрархії подвійну функцію — генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР. Декрет відноситься теж і до дружини Ростроповича Галіни Вішнєвської, колишньої солістки (сопрано) Великої опери в Москві.

Коли вони покидали Совєтський Союз чотири роки тому, то говорилося тоді про дворічне турне по країнах західнього світу, а після того Ростроповичі бажали повернутися до Москви. Ближчі друзі мистців вже тоді сумнівалися, чи совєти погодяться на відновлення їхньої візи, але ще в тому часі ніхто не говорив про відібрання громадянства. В останньому часі Ростропович виявив бажання залишитись на Заході, поки в СССР продовжуються утиски супроти мистців. Шіплер згадує у своїй інформації, що 5 днів тому совєти відібрали громадянство колишньому провідному дисидентові ген Петрові Григоренкові, який перебував у Ню Йорку в сина Андрія і перейшов операцію простати в одному зі шпиталів Ню Джерзі. Григоренко, — пише Шіплер, — подібно, як Ростропович, надіявся повернутися до Совєтського Союзу, а довідавшись про відібрання громадянства, протестував проти такого поступування совєтських властей на спеціяльній пресовій конференції в понеділок, 13-го березня ц. р.

Декрет про відібрання громадянства Ростроповичам, увійшов в силу 15-го березня. Совєтський уряд закидує Ростроповичеві очорнення соціялістичної системи і знеславлення імени совєтського громадянина. Ростропович є другом Александра Солженіцина, і це дало нагоду совєтам обвинувачувати його в політичній активності та „ідеологічному ренеґатстві".

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ВІЙСЬКА РОЗГРОМИЛИ ПАЛЕСТИНЦІВ, ВСТАНОВИЛИ „ЗОНУ БЕЗПЕКИ" В ЛИВАНІ

Єрусалим/Бейрут. — Після дводенних військових акцій, ізраїльські частини в середу, 15-го березня увечері, розгромивши палестинських партизанів у принаймні сімох їхніх базах у південній частині Ливану та знищивши інші палестинські табори біля таких міст як Бейрут, Тір і Сидон, повідомили, що досягнули своєї мети та встановили в південному Ливані „зону безпеки", шириною на 4-6 миль, яку триматимуть аж поки не дійде до порозуміння, яке запевнило б, що члени Палестинської Визвольної Організації (ПВО) більше не зможуть вживати цей район для нападів на територію Ізраїля, подібних до того, в якому минулої суботи, 11-го березня, згинуло 36 ізраїльських громадян.

Підсумовуючи відплатну акцію ізраїльських збройних сил проти баз палестинських партизанів на ливанській території, прем'єр Менахем Беґін зазначив, що його уряд не має жадних плянів прилучувати цю територію до Ізраїля, але тільки хоче запевнити „безпеку нашої країни і наших громадян" від нападів з боку палестинських партизанів. Генерал Мордехай Ґур, шеф штабу ізраїльських збройних сил, повідомив, що в середу ввечері „військові акції фактично закінчилися", але також зазначив, що ізраїльські військові частини залишаться в південній частині Ливану „на неозначений період часу".

В загальному, ізраїльські чинники підкреслюють, що це не була „звичайна відплатна акція", яких в минулому було багато, а ширше закроєний плян, щоб „раз і назавжди" позбутися баз палестинських партизанів з південної частини Ливану. Ізраїльський уряд не уточнив з ким плянує дійти до „порозуміння", але підкреслив, що напевно не переговорюватиме з „терористами з ПВО". Коментатори припускають можливість, що ізраїльські власті старатимуться задержати цю „зону безпеки" з допомогою ливанців-християн, які вже протягом довшого часу ведуть збройну боротьбу з ПВО та екстремістичними колами ливанських мусулманів. Ізраїльський уряд правдоподібно теж переговорюватиме з урядом Ливану, хоча його повновласті дуже обмежені з уваги на довготривалу громадянську війну та на великі впливи ПВО і Сирії на ливанській території.

Відплатна акція Ізраїля, під час якої згинули чи були поранені не тільки палестинські партизани, але також цивільні палестинці та ливанці, як також можливість, що ізраїльські частини на якийсь час залишаться в південній частині Ливану, вже викликали неґативну реакцію в багатьох державах. Хоча єгипетський президент Анвар ель-Садат минулого вівтірка натаврував суботній напад палестинських партизанів на Ізраїль, то в середу, 15-го березня, тобто вже після того, як ізраїльські з'єднання перейшли ливанський кордон, єгипетський міністер закордонних справ Мохаммед Ібрагім Камель назвав цю ізраїльську акцію „заплянованим ґеноцидом", додаючи, що „своєю агресією" Ізраїль перешкоджає мировій ініціятиві президента Садата. Проте, Каїр продовжуватиме свої старання довести до загального миру на Близькому Сході, — сказав міністер Камель.

Як можна було передбачити, Совєтський Союз гостро натаврував відплатну акцію ізраїльських військових частин, називаючи цю акцію „бандитизмом" і натякаючи, що ЗСА були причетні до рішення Єрусалиму післати свої війська на територію Ливану. Як відомо, Москва підтримує Палестинську Визвольну Організацію, постачаючи їй зброю, амуніцію та фонди.

Американський уряд в середу висловив вдоволення, що бої в Ливані припинилися та що Ізраїль обмежив свої піхотинні частини тільки до 6-милевої прикордонної смуги. Однак державний секретар Сайрус Венс заявив, що напад палестинських партизанів та відплатна акція Ізраїля правдоподібно „стануть поважними перешкодами на шляху до замирення". Інші члени уряду ЗСА висловили побоювання, що переговори між прем'єром Беґіном і президентом Джіммі Картером, які мають відбутися у Вашінґтоні наступного тижня, не будуть такими успішними, як раніше передбачувалося.

Китай знову перевів випробування атомової бомби

Вашінґтон. — Речник департаменту енерґетики ЗСА поінформував кореспондентів, що Китайська Народна Республіка знову перевела експльозію атомової бомби на своїй території і що треба сподіватися атомових хмар також над ЗСА від цього вибуху. Департамент енерґетики дав зарядження Аґенції Збереження Довкілля посилити нагляд за евентуальними атомовими опадами, спричиненими новим зривом атомової бомби в повітрі силою 20.000 ТНТ. Останнє випробування атомової бомби в Китаю було переведене у вересні 1977 р. Атомові хмари пересуваються звичайно дуже поволі і тому їх не слід сподіватися скоріше, як через тиждень.

Атомові опади після так довгого часу звичайно не є шкідливі для людського організму.

В Румунії партійна чистка

Відень, Австрія. — Ройтер інформує, що президент Румунії Ніколаї Чаушеску проголосив перевірку партійних кадрів, обіцяв усунути чи притягнути до відповідальности тих членів, які допустились хабарництва або не придержуються партійної дисципліни, а також заповів реорганізацію уряду, пояснюючи такі заходи новою зреформованою господарською програмою, яка потребуватиме висококваліфікованих кадрів. Румунське пресове агентство „Аґерпрес" поширило декрет президента Чаушеску, який передбачає звільнення з посад сімох міністрів, чотирьох з загальної кількости десятьох секретарів Центрального Комітету Компартії. Політичні обсерватори вважають, що це тільки початок чистки і що вона буде продовжуватись способом згори вниз. Сенсацією уважається звільнення 66-річного Лернера Буратіці, який займав становище партійного ідеолога і вважався одним з дуже впливових осіб в Румунії. Буратіці був в 1972 р. міністром закордонних справ Румунії. Декрет передбачає створення нового посту першого віцепрем'єра і цю позицію займе 52-річний Ілі Верзет, один зі звільнених секретарів ЦК.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Право на самовизначення

Одним із підставових прав людства — це право народів на самовизначення, право вирішувати своє політичне, національне та культурне життя і майбутнє. Це право на ділі підтримували і підтримують демократичні держави світу, а такі диктаторські-імперіялістичні режими, як Совєтський Союз, використовували і далі використовують велике символічне значення цього права тільки для пропагандивних цілей. В дійсності ж бо Москва жорстоко придушувала і придушує будь-які самостійницькі рухи поневолених нею народів і не тільки самостійницькі рухи, але також якінебудь прояви національної свідомости неросійських народів у своїй імперії.

Америка завжди була тим бастіоном, який виступав в обороні права народів на самовизначення, а президент Джіммі Картер зробив права людини, між ними право на самостійне державне життя, невід'ємною частиною закордонної політики його уряду. Почавши від січня 1977-го року, Президент і члени його уряду часто публічно виступали в обороні прав людини в усіх країнах світу, не зважаючи на те, чи ті держави приязні, чи ворожо наставлені до ЗСА. За ту оборону прав людини президент Картер заслужено здобув признання у вільному світі і зокрема тих, які живуть під комуністичними диктаторськими режимами, головно в Совєтському Союзі, та жорстоко переслідувані за їхні політичні, національні чи релігійні переконання.

Проте, минулого тижня президент Картер у спільній заяві з Йозефом Брозом-Тітом заявив, що ЗСА ,,підтримуватимуть незалежність, територіяльну інтегральність та єдність Югославії''. Тими словами президент Картер фактично підтримав сербський імперіялізм та заперечив для хорватів, словенців, македонців, чорногорців і албанців право на самовизначення.

Не зважаючи на твердження речників Білого Дому, що заява президента Картера щодо ,,єдности'' Югославії віддзеркалює побоювання уряду ЗСА, що ,,зовнішні сили'', тобто Совєтський Союз, можуть старатися розпалити ворожнечу між етнічними та релігійними групами Югославії з метою розчленування тієї комуністичної держави, яка від 1948-го року відмовляється підкорюватися наказам Кремля, то все одно треба ствердити, що президент Картер не повинен був складати цієї заяви, бо вона противорічить його принциповому становищу оборони прав людини, а до цих прав в першу чергу належить право всіх народів на самовизначення, включно зі створенням самостійних держав.

Можна собі уявити, яким ударом є заява президента Картера про ,,єдність'' Югославії для хорватських, словенських, чорногорських, македонських та албанських патріотів, які не тільки словами, але ділами вимагають незалежности для їхніх народів і визволення з-під сербського панування. Вони, які досі дивилися на Америку як на головного оборонця прав всіх народів світу на самовизначення, тепер чують з уст президента ЗСА, що та демократична країна підтримує принцип ,,єдности'' Югославії, тобто фактично підтримує дальше поневолення їх сербською більшістю.

Варто також застановитися над тим, який вплив матиме заява президента Картера на оборонців національних прав українського, білоруського, грузинського, вірменського, литовського та всіх інших народів, що їх поневолює комуно-московський імперіялізм. Вони теж дивляться на Америку як на бастіон принципу самовизначення народів. Злегковаження цього принципу президентом Картером відносно народів Югославії може захитати довір'я до ЗСА серед тих народів, сини і дочки яких поневіряються по совєтських тюрмах, концтаборах чи ,,психушках'', як і їх національних груп у країнах вільного світу. Адже досі жаден американський уряд не зобов'язувався підтримувати ,,єдність'' Югославії; першим вчинив це президент Картер, відомий в цілому світі за його оборону прав людини!

У час, коли такі спеціялісти в ділянці національних меншин, як д-р Гаролд Айзек, професор політичних наук у Массачусетському Інституті Технології, вказують на ,,сепаратизм'', тобто змагання поодиноких народів і національностей встановити незалежні держави шляхом відокремлення від інших країн, як на ,,універсальне явище'' і твердять, що це не випадок повторення історії, а новий процес, який досі не траплявся, президент Джіммі Картер своєю заявою про ,,єдність'' Югославії фактично виступив проти течії часу.

Економічні вимоги Ганою на перешкоді відновленню зв'язків із ЗСА

Вашінгтон. — Ричард Голбрук, асистент державного секретаря, минулого вівтірка, 14-го березня, заявив, що ЗСА готові встановити дипломатичні та торговельні зв'язки з В'єтнамом, але встановленню цих ,,нормальних відносин'' перешкоджають вимоги комуністичного режиму, щоб Америка давала В'єтнамові ,,повоєнну економічну допомогу''.

Під час свідчення перед Підкомісією Палати Репрезентантів для справ Азії та Тихого океану, Голбрук сказав, що Ганой ставить передумову, що ЗСА мусять раніше ,,додержатись обіцянки'' з мирових договорів, підписаних в Парижі в січні 1973-го року, відносно ,,повоєнної економічної допомоги'', заки В'єтнам погодиться на ,,нормалізацію відносин'' з Америкою. Ричард Голбрук вказав, що ЗСА не зобов'язані давати комуністичному В'єтнамові жадної допомоги, бо Ганой своєю інвазією і завоюванням Південного В'єтнаму ,,брутально порушив паризькі мирові договори''.

Щодо переговорів між делегаціями ЗСА і В'єтнаму протягом минулого року, Голбрук відмітив, що ,,зроблено деякі кроки вперед'', наприклад, Ганой передав чинникам ЗСА деякі інформації про т. зв. ,,пропалих без вісті'' американських вояків з періоду В'єтнамської війни і навіть передав тіла деяких вбитих вояків. Натомість ЗСА відтягнули свою опозицію щодо включення комуністичного В'єтнаму в члени Об'єднаних Націй.

К. Крупський

З ПЕРЕСТОРОГОЮ ПРИГАДУЮТЬ ТИРАНА

В річницю 25-ліття смерти Сталіна, що припала в цьому році (помер 5-го березня 1953 р.), в американській пресі можна було подибати статті-згадки про цього найбільш жорстокого в історії людства тирана. Написане з нагоди цієї річниці є гідним уваги хоч би тому, що воно кидає так конечне світло на жахливі картини страшних злочинів, з метою, щоб ті страшні звірства не повторились в майбутньому. Чи існує можливість такого повторення? У відповідь на це скажемо, що американські аналітики бачать тугу за методами Сталіна наявну сьогодні не тільки серед совєтських режимових кругів, але навіть серед російського населення, яке ще довго не виробить в собі почуття і смаку до такої свободи, яка існує на Заході.

Один з редакторів ,,Кріщен Саєнс Монітор" — Дейвид К. Вілліс, у статті ,,Йосиф Сталін: добрі і злі старі дні Росії" каже, що недавно на прийняттю совєтський дипломат сказав одному із західніх амбасадорів: ,,Нам потрібний другий Сталін, який полагодив би справу з усіми дисидентами." Інша цитата Вілліса вказує на те, що за нелюдськими методами Сталіна тужать навіть пересічні росіяни як за ,,порядком".

Вартує переповісти статтю Джорджа Ф. Вілла, який є кореспондентом цілого ряду передових американських щоденників і журналів. Його стаття ,,25 років по його смерти, Совєтський Союз тхне Сталіном" хоч написана диданими уривчасто фразами, то помимо цього вона вповні зрозуміла для мільйонів читачів, які ще пам'ятають сталінівські часи.

Ось що пише Джордж Вилл: ,,Найбільший вбивця і один з найбільших подвижників нашого століття не живе вже 25 років. Большевицька держава була тимчасовою коли помер Ленін в 1924 році, але вона була кольосом 5-го березня 1953 року, коли помер Сталін. В ній і досі заносить духом Сталіна. В боротьбі за мантію Леніна, оратор революції і творець Червоної Армії — Лев Троцький був побитим неперевершеним конспіратором. Сталін започаткував нову форму тиранії, зробивши поліцію центральною установою суспільства. Основною метою тієї поліції було не поборювання злочинства, а арештування людей, призначених на це режимом. Гітлер сказав, що має безстережний респект тільки до ,,генія Сталіна", а Сталін вірив тільки Гітлерові, але Сталін не так як Гітлер, який уживав радіо та видовища, що мали доказувати вагому єдність уряду. Терор Сталіна навіть навгад мав понуре обличчя. В Райху Гітлера люди були безпечні, якщо вони були послушні (Такого права були позбавлені жиди. Прим. К.К.) В сталінівській Росії непевність була епідемією. Сталін вибрав собі прізвище, що походить від сталі, а його найближчий співробітник Молотов вибрав прізвище, що походить від назви ,,молот". Вони обидва збили ціле населення на порох, щоб таким чином обернути його у важку інертну масу. Сталін створив мускули для модерної мілітарної сили. Та сила довела до найбільшої в історії помилки в калькуляції інвазії Гітлера на Росію в 1941 році. Британська розвідка думала, що спротив Росії триватиме тільки десять днів, а американська розвідка казала, що совєтський спротив триватиме три місяці.

,,Гітлерівські війська навіть не забрали з собою зимової одежі, бо вірили, що завоюють Совєтський Союз ще перед зимою, але в грудні Вермахт, який сподівався побити 200 совєтських дивізій, нарахував аж 360 ворожих дивізій. Коли Айзенгавер сказав, що інвазія на Сицилії не вдасться, якщо зустрінеться з двома німецькими дивізіями, то Сталін бився проти 185 німецьких дивізій. Сталін виграв найбільш завзяту битву в історії за місто, що носило його ім'я — Сталінград. Він виграв Другу світову війну і коли він помер, західні кордони російської імперії сягали туди, де Маркс заповідав століття раніше. А він заповідав, що одного дня ті кордони розтягнуться від Штеттіна над Балтиком до Трієсту над Адріятиком.

,,Коли Гітлер заатакував, Сталін немов зник на десять днів. Тоді він звернувся до населення першою промовою по радіо. Країна аж здивувалася його тяжким грузинським акцентом. Багато державних мужів, що уважали себе виконавцями призначення своїх країн — Наполеон, Пілсудський, Ататурк, Гітлер (який став німецьким громадянином 15 місяців перед тим поки став канцлером) народилися поза межами тих країн, або поблизу границь. Сталін був напів чужинцем.

,,Ганнаг Арендт зауважує, що коли Сталін рішив переписати історію російської революції, він не тільки знищив старі книжки історії, але він також знищив їхніх авторів і читачів — інтелектуалістів. Сталін вірив, що Павлов знайшов ключ до рефлексій людей на умовини. Він вірив, що людьми можна маніпулювати словним стимулянтом. Згідно з думкою проф. Роберта Такера, теорія Сталіна казала, що ,,серед усіх монополій, якими втішається совєтський режим, ні одна не є такою важливою як монополія дефініцій слів". Отже, рішаючою зброєю ,,політичної контролі" мав би бути словник. Сталін (скільки дивізій має Папа?) мав мало респекту до чогось невідчутого і хоч

(Закінчення на ст. 4-ій)

В. Сварог

МИНУЛЕ Й МАЙБУТНЄ КОМУНІЗМУ

III

Взаємозалежне світове суспільство, створене індустріяльною епохою, потребує якогось світового порядку для свого належного функціонування. Такий новий порядок, організований навколо Об'єднаних Націй, був оснований на фікції, що Захід і Совєтський бльок мають якісь спільні вартості. Дуже швидко вияснилось, що такої спільности немає, і це паралізувало ОН. Урізнення світу ставало щораз глибшим. Не можна було навіть прийти до якоїсь згоди в боротьбі проти інтернаціонального тероризму. В умовах дедалі більшого поширення атомої зброї це являє собою велику небезпеку.

Виникає питання — чи можуть комуністичні ідеї і політика стати джерелом нового, іншого правопорядку в світі? Адже комуністи заявляють, що ліквідація капіталістичної власности на засоби виробництва усуне всякі причини для війни, для міждержавного суперництва, расової та релігійної дискримінації — тобто всякого міжнародного насильства й негуманности. В таких обіцянках полягала принадність комуністичної віри для пригнічених груп людства та для різних ідеалістів.

Проте, створивши могутні національні уряди, вільні від усякої внутрішньої контролі чи леґальних обмежень, комунізм створив і базу для нових форм національних конфліктів між комуністичними державами. Сталінова спроба силою нав'язати Югославії ідеологічну конформність була першим разючим прикладом. Той самий Хрущов, який лаяв Сталіна за великодержавний шовінізм, учинив військову інтервенцію проти угорських комуністів та ув'язався в непримирний конфлікти з Китаєм. Подавлено рух комуністичних реформаторів у Чехії. Вибухла війна між комуністичними В'єтнамом і Камбоджією.

Очевидний факт полягає в тому, що на практиці комунізм виявився однією з форм ідолатрії національної держави, що несполучна з повагою до будь-якого міжнародного ладу, — навіть базованого на комуністичній ідеології.

Комунізмові вдалося насильно ,,модернізувати'' деякі незахідні нації незахідніми методами і дві з них перетворити на великодержави. Але замість більшої рівноправности та свободи, він приніс більшу нерівноправність та пригнічення, що на них не може погодитися Західній світ. Комунізм виявився зовсім нездібним як чинник соціяльної гуманізації чи міжнародного миру. Він домагається не тих цілей, що їх обіцяв колись Маркс, а тих феноменів, до яких ведуть методи й засоби, вживані Леніном для здобуття диктаторіяльної влади.

Чи може цей комунізм бути моделем майбутнього світу? Не думаю.

Західні демократії і взагалі індустріяльно передові країни мають багато слабощів і хиб. Але знову й знову вони виявили достатню творчу гнучкість для того, щоб подолати свої слабощі в критичні моменти та просунутись далі на шляху до загально людських цілей. Вони зробили нечувані помилки в своїх взаєминах з комуністичним світом і за це заплатили дорогу ціну — віддавши комуністам Східню Европу та вв'язавшись у війну у В'єтнамі. Але знову й знову вони показали спроможність розуміти свої помилки і залишаються досить сильними для того, щоб перешкодити всякого роду комуністам ,,унаслідувати землю".

Останнє питання: чи комунізм, уже дійшовши межі своїх осягнень, може радикально змінити свій історичний характер?

Якщо зможе, то тоді перестане бути комунізмом. Але це зовсім не є неминучим у сенсі якогось нібимарксистського закону. Це може статися й може не статися. Властне кажучи, сумнівно, щоб це могло статися — в зв'язку з нерухливістю, штивністю мозків совєтських комуністів. А щодо ,,еврокомуністів", то їхніх діл ми ще не бачили.

* * *

Статтю Левентола доповнює стаття ,,Новини про еврокомунізм", написана публіцистом М. Ледином для американського журналу ,,Комментарі". В ній говориться:

Як мусимо поставитись до твердження про те, що еврокомунізм являє собою нову важливу схизму в світовому комунізмі?

Не може бути сумніву в тому, що Карріл́ьйо зробив значний крок у відмові від совєтського моделю комунізму. Його книга ,,Еврокомунізм і держава" констатує давно вже відому всім некомуністам світу істину, що Совєтський Союз продовжує бути поділеним на кляси, репресивним, сталіністським суспільством, яке реґулярно й систематично експлуатує робітничу клясу і ні в якому сенсі не може бути розглядане як утілення соціялістичних ідей.

Саме те, що Каррільйо піддав сумнівові леґітимність СССР як революційного суспільства та провідника революційного руху, і є причиною того, що Брежнєв ,,ексомунікував", відлучив Каррільйо від своєї ,,церкви", а не те, що він на словах підтримує демократичність виборів.

(Продовження буде)

У СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

(М. Р.) У Східній Німеччині, показовій державі совєтського комунізму, щось псується. Останніми тижнями одна за одною совєтські делеґації під проводом вершинних ватажків відвідували Східню Німеччину й за кожним разом поліція виводила на показ студентів і робітників, щоб виявляли свою льояльність до Совєтського Союзу. Паризький щоденник ,,Le Monde'' помістив інтерв'ю з дисидентом-фізиком Робертом Гавельманом, у якому він заявив, що престиж режиму Східньої Німеччини захитаний і його провідники тим дуже стурбовані. Знову ж, східній німець, колишній боєвик німецької комуністичної партії, розповідає про велике невдоволення в усіх шарах населення. Його лист, частину якого помістив французький щоденник ,,Nouvel Observateur'', м. р., коли понад тисяча понайбільше непричасних до політики молодих людей мали сутичку з поліцією у Східньому Берліні на просторому Александерпляц. Були ранені по обох боках. Під час сутички чути було вигуки демонстрантів: ,,Геть з росіянами!" Ті оклики викликали тривогу східньонімецького уряду. Поліція безпеки запопадливо розшукувала провідників демонстрації.

,,Німецькі робітники, як здисципліновані'', сказано в листі, ,,звикли залишатися вірними директивам своєї фабричної ,,Трійки'': технічного директора, секретаря партії і представника професійної спілки, які кажуть їм брати участь у вічних ,,повчальних'' мітінгах після праці. Багато з таких мітінгів — що признавала навіть сама партійна преса — були не тільки нудні, але й безсенсовні. Останніми тижнями участь у фабричних мітінгах значно змаліла. У великій металюрґічній фабриці біля Берліна робітники роздавали летючки, в яких сказано: ,,Ми виконали нашу роботу совісно. Виконали наш плян, але не вимагайте від нас, щоб ми залишалися по праці та слухали безнадійно зайве базікання''. В текстильній фабриці в Карль Марксштадт (давніше Хемніц) робітники виступили проти формана, який прозивав їх лінтяями.

Положення змінюється також у наслідок того, що в усій Східній Німеччині люди вечорами дивляться на програми західньонімецької телевізії і слухають їх. В січні довідалися громадяни Східньої Німеччини із західньонімецького журналу ,,Дер Шпіґель" (який мав право продажу в Східній Німеччині) про ,,Маніфест" демократичних гуманітарних комуністів,

(Закінчення на ст. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

Наш маршал

Недавні відвідини юґославського маршала Тіта в цій країні та всі паради, що їх робили у Вашінґтоні цьому, одному з перших, з дозволу сказавши, ,,дисидентові'', були темою окремого панелю, що відбувся на політичному перелазі в клюбі ,,Лис Микита'' в Ню Йорку.

— Пане меценасе, — звернувся патріот, що смакував скача ,,на скалах'', до предсідника дискусійного вечора, — ви — вчений чоловік, скінчили школи, маєте в вашій бібліотеці всі енциклопедії, то скажіть нам, невченим, чи наше військо мало колись свого маршала?..

— Та як не мало? — легко підсміхнувся пан меценас, аматор німецького пива. — А хто ж такий Тимошенко, Гречко, Малиновський??

— Ет! — передбесідник відмахнувся рукою, як від оси. — І не згадуйте мені, будь ласка, тих рабів отечества чужого! За таким самим токеном, як кажуть американці, можна твердити, що нашими маршалами були Юзеф Пілсудський і ,,Гриць'' — Сьміґлий...

— Доводжу до вашого відома, — ще раз підсміхнувся пан меценас, — що Ридз-Сьміґлий був по-матері українського роду. Зрештою, деякі історики пишуть, що й мати маршала Броза-Тіта була українкою...

— Ой, пане меценасе, — зідхнув патріот від скача, — ви собі, здорові, жартуєте, а я серйозно запитую вас — чому ми, українці, такі бідні? Мали своїх маршалків поляки, Юґославія має свого Тіта, навіть маленька Фінляндія мала свого часу фельдмаршала, — то чому в українських збройних силах не було військовика такої високої ранґи?

— Бо цей чин не прийнявся в нашому війську, — пояснив пан меценас. — Під час Визвольних Змагань найвищим ранґою командувачем українських армій був Головний Отаман, Симон Петлюра. Якщо конче бажаєте, можете його назвати нашим маршалом.

— Я вас, панове, дуже перепрошую, — забрав слово земляк, якого тут називали ливанським амбасадором, — але я хотів би запримітити, що ми мали одного маршалка в Дивізії... В нашій дев'ятій сотні служив хлопець з сусіднього села, що називався Іван Маршалок. Якщо хтось собі пригадує, він був потім при поліції в таборі ,,Орлик''.

— Ну, якщо так, то піднімімо чарки за нашого Маршалка! — вніс пропозицію пан меценас, а все товариство спонтанно його підтримало.

Ікер

Роман Чучкевич

ПРО ОСЕЛЮ „ЗОЛОТА ОСІНЬ" В КЕРГОНКСОНІ

,,Крилець, крилець, соколе дай,
Полечу, злечу в рідний край"...

Немає сокола, немає його крилець; лише думками можемо злетіти там, де наш рідний край, де рідні поля, де наші гори — любі, високі Карпати, де квітучі сади довкола рідних хат, де пишаються гаї, діброви й луги, радуючи українські серця. У модерному світі існують такі крила, що швидко занесли б нас там, де линуть наші думки, але... То ,,але" не дає нам змоги вертатись домів. Не маючи надії повернутись до рідного краю, ми прибрали собі другий край, другу Батьківщину, ставши її громадянами.

Покидаючи рідну землю — ми вірили, що скоро повернемося. Минули довгі роки нашого примусового вигнання; ми постарілися, і, на цій прибраній землі, захотіли мати хоча ілюзію рідного краю, рідної закутини. В Кергонксоні, близько Союзівки, недалеко ,,Сумівки" й інших українських осель, де розгортається українське життя і поселюється багато українських родин, ми заплянували і побудували українське село, в бажанні докинути цеголку до нашої України, а в алегорії до наших років ми назвали його ,,Золота Осінь". Існування у цім районі українських осель, рік-річно приманює тисячі українців Америки й Канади, старших і молоді, які відвідують ці оселі, щоб обмінятись думками, відсвіжитись, відпочити і набратись сил та охоти до дальшої праці, повертаючись звідсіля до своїх буднів в надії, що на другий рік знову побачаться із своїми друзями.

Оселя ,,Золота Осінь" побудована на 20-ти акрах, на височині, серед лісу звідкіля — прекрасний вид на довколишні долини й гори, що творять чудову панораму. З неї є виїзд на стейтову дорогу 44-55 яка, веде попри знане, гірське озеро ,,Міневаску", положене 1,200 стіп понад поземом моря. Серед парків, прекрасних лісів і скелистих гір спинаються і здобувають рекорди завзяті ,,альпіністи", перебувають спортовці і прогульковці.

Існує помилкове поняття, що на ,,Золотій Оселі" мешкають самі старші люди. Тимчасом тут вже від вчасної весни до пізньої осені, а навіть взимі лещатарі, роїться від молоді різного віку — діти, внуки, правнуки а з ними, стрийки, вуйки, кревні й знайомі приїжджають, щоби подихати хрустально-свіжим повітрям налюбуватись природою, відірватись від гамору, ґорячі, сопуху великих міст. Тутешні мешканці радо їх вітають, гостять і тішаться молоддю, щебетом дітвори, бо — ,,серед молодих, сам молодієш". Гості ,,Союзівки", ,,Сумівки" та інших осель оглядають і подивляють ,,Золоту Осінь". Навіть чужі подивляють, як ті українці, ще недавно ,,дипісти", зуміли побудувати таку зразкову, модерну оселю. Двородинні доми, відповідно розміщені справляють гарне враження.

Ідея побудови оселі для емеритів зродилась у Клівленді, ще в 1971-му році. Розроблені пляни перенесено до Ню Йорку, де зголосилось більше число охочих стати членами такої оселі. В 1972-му році зареєстровано ,,Золоту Осінь", як корпорацію, що мала право будувати оселю для емеритів. З багатьох кандидатів, які бажали бути членами оселі, залишилось вкінці 26, бо стільки могла помістити оселя. Справа будови натрапляла на різні перешкоди так, що щойно в травні 1973-го можна було її розпочати, а вже в серпні наздігнала нас інфляція, яка спричинила великі труднощі в будові. Упадок доляра спричинив подорожіння матеріялів, зріст платень робітників і взагалі коштів будови. Ніяк не можна було вкластись у запланований бюджет, ми стали перед дилемою: чи перестати будову і втратити вкладений капітал, чи йти далі пробоєм. Загальні Збори вибрали друге, а це заставило членів до витрат, на які вони не були приготовані. Не розуміючи ситуації, деякі ставились із недовір'ям, мовляв, вони це ,,краще зробили б".

Проте, хоча ідеально нічого не дасться зробити, витворилось багато перешкод, ,,Золоту Осінь" побудовано і викінчено в найбільше можливо ідеальній формі і межах.

У дальшій стадії розвою прийшлось перейти зі статуту Корпорації, на статут Кондомінії, який на доручення головного прокуратора і з його допомогою зладили наші адвокати. Тож корпорація ,,Золота Осінь", згідно зі своїм статутом, мала право побудувати оселю для емеритів і це вона зробила діставши відповідні дозволи, а як спонзор передала її в посідання членам кондомінії ,,Золота Осінь". Ті самі люди, та ж сама ідея, а лиш інша форма.

У відповідь на питання чи практиці оправдується форма кондомінії, треба вияснити, що є різні роди кондомінії, а кожна з них має свій спеціяльний статут. Якщо в одному будинку приміщується багато мешкань, що мають спільні входи, спільні коридори, спільні балькони, спільні пральні і т.п., а кожний мешканець купує лише мешкання без кусника землі, свого хоч би малого городчика, а тим самим не має потрібної приватної свободи, — то така форма кондомінії не оправдує себе; це є рід таборової системи. Зовсім іншого характеру є наша оселя, яка хоча має назву кондомінії, але її форма відповідає вповні приватним домам. І не зважаючи на те, що в одному будинку є два мешкання, плян цих будинків так обдумано, що вони є відділені грубою мурованою стіною, яка вповні ізолює й не допускає навіть найсильніших голосів і є огнетривала. При цьому ця форма зменшує кошти будови, а рівночасно забезпечує одну стіну від зимна і вітрів. Маючи повну свободу, сусід сусідові нічим не шкодить, а ще й в разі потреби може допомогти. Оправдуються також спільна крамниця, спільна каналізація і спільні плачені витрати на утримання домів. Наші доми просторі, вікна з подвійного ізольованого скла (темперід ґлесс), мешкання ізольовані за найновішими приписами, щоб заощадити на опалі, великі веранди (бальконни) побудовані з кедрового дерева, тверда підлога, модерне устаткування кухні і наймодерніші лазнички, — все зроблене для великої вигоди господинь і власників, що більше часу проводять вдома, людей вільних від зарібкових зайнять. Навесні, влітку і восени мешканці втішаються сонцем, проводять час у городі, де плекають квіти й ярину, або проходжуються лісом.

Статут кондомінії ,,Золота Осінь" зладжено спеціяльно в пристосованні до наших обставин, в час, коли доми вже були побудовані і викінчені; він відповідає нашим вимогам, а форма і рід кондомінії зовсім оправдується.

(Закінчення на ст. 4-ій)

КОМП'ЮТОРОЛОГІЯ і ТЕОЛОГІЯ

„Багато буде досліджувати і побільшає знання" — Даниїла 12:4.

За останніх тридцять років мешканці нашої плянети привітали аж три нові епохи: Епоху космічних летів, яка дає людині надію заволодіти всесвітом, епоху атомової й гидрогенної зброї, яка погрожує створенням пекла на землі, і епоху комп'юторів, які обіцяють рай на землі. Нас інтересує ця третя епоха.

Багато вже писалося про ті маленькі вичислювачі, які можна заховати в кулаці одної руки. Вони зможуть за нас все зробити: на час розбудити Вас зі сну, на час відчинити двері для собаки, на час зварити каву, подати Вам стан Ваших фінансів, познакомити Вас з цінами продуктів у Ваших магазинах. Вони пишуть поезії та виграють партію шахів з людськими чемпіонами. Ми живемо в часах четвертої генерації комп'юторів, дії шостої чи сьомої генерації перевищать ум і розуміння людей.

Перейдім від комп'юторології до теології!

Допустім, що Ви, віруюча людина попали в товариство поклонників комп'юторів. Ви питаєте, хто винайшов цю машину. Вам подають ім'я майстра, та ім'я його університету. Відважтеся сказати, що цей вичислювач постав сам. Наперед було одно магнітне поле, один електронічний круг, потому воно помножувалося дорогою еволюції аж до тепер. Вас висміють, Вам скажуть, що магазин Тайм писав, що це створила людина.

Тепер Ви возьміть манюсіньку комашку. В неї є невидний для голого ока мозок, дуже складний комп'ютор. Там є кілька магнетних піль, які викликають почування, страху, голоду й щастя; також гін до розмножування. Деякі ці манюсінькі головки занюхають самку на сім кілометрів. Скажіть, що ви вірите, що той комашиний комп'ютор не постав сам, що не магазин Тайм, але біблія говорить, що його створив Бог, бо „ніщо, що постало, не постало без Нього". Вас знову висміють, бо ви забуваєте, що Ви живите в двадцятому століттю.

Почекайте до сьомої генерації вичислювачів, коли вони перевищать розум пересічної людини. Вони обдарують нас добром чи лихом і тоді ми всьому піддамося, не розуміючи суті діяння тих машин.

Коли Ви не зможете пояснити всіх Божих дій і попробуєте прийняти їх вірою, після даною Христом Петрові формули: „Що я роблю, ти тепер не розумієш, зрозумієш потім". Вас знову висміють, бо інтелігентний ум не приймає нічого наосліп, без пояснення.

Заковика міститься в тому, що вичислювачі і їх винахідники не мають ніякого особистого відношення до нас, а Бог і Його біблія чогось від нас вимагають, а воно сьогодні непопулярне й невиносиме.

Information Service of Ukrainian Adventists
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

У СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

(Закінчення на ст. 2-ій)

про створення „Союзу Демократичних Комуністів". В „Маніфесті" подано широко програму того „Союзу". У відплату за це східньонімецькі власті відібрали „Шпігелеві" право продажу того журналу в усій Східній Німеччині. Навіть коли б вістка про створення такого Союзу була неправдива, то в „Маніфесті" сказано багато такого, що є правдиве про відношення у Східній Німеччині.

Побоюючись роздору в Комуністичній партії Східньої Німеччини, совєтська делегація під проводом першого секретаря партії наспіх вирушила до Східнього Берліну, Дрездену й інших більших міст. Головний командант совєтських військ у Східній Німеччині, Євген Івасовський, у промові, яку виголосив у дрезденському „Товаристві східньонімецької й совєтської дружби", заявив: „Якінебудь спроби робити самовільні зміни в осягах совєтської революції будуть негайно викорінювані!"

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІЯРХАТ

Ню Йорк, Н.Й. — Товариство за Патріярхальний Устрій Української Помісної Католицької Церкви, Відділ в Ню Йорку відбуде в неділю, 2-го квітр., о год. 4-ій по полудні у великій залі УНДому при 2-ій евеню свої Загальні Збори із звичайною програмою.

Союз Земель Соборної України — Селянська Партія
з великим сумом повідомляє, що член СЗСУ-СП Центрального Комітету

бл. п.

Проф. ЮРІЙ ЯКОВІВ ДАЦЕНКО

після довгої, тяжкої недуги, 15-го березня 1978 року, відійшов у Вічність, на 83-му році життя.

Покійний народився в Україні на Поділлі, в Гайсині.

ПОХОРОНИ відбудуться в суботу, 18-го березня 1978 р. на цвинтарі Свято-Покрівського Православного Січового Манастиря, Нова Кубань, Н. Дж.

Центральний Комітет СЗСУ-СП

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 15-го березня 1978 року відійшов у Вічність на 82-му році життя

бл. п. ВАСИЛЬ ЛИТВИНИШИН

нар. в Долпотові, пов. Калуш, Україна, був. вояк УГА та довголітній кооператор.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 18-го березня 1978 року у Фінікс, Аріз., з церкви Успення Пресв. Богородиці, на місцевий цвинтар.

В глибокому смутку:

дружина — КАРОЛИНА
дочки — МАРІЯ і ІРЕНА з дітьми, внуками і правнуком
брат — ОСИП з дітьми і внуками
МИХАЙЛО, СОФІЯ і СТЕПАН — брати і сестра з родинами
та дальша Родина в Україні

Ділимося сумною вісткою, що дня 15-го березня 1978 року по важкій недузі, спочила в Бозі наша Приятелька від давніх часів

бл. п. КАТЕРИНА ВИШНІВСЬКА

вдова по генералові Армії УНР, кол. урядничка Міністерства Військових Справ і секретарка Військової Місії УНР у Варшаві та Української Парляментарної Репрезентації в Польщі.

ПОХОРОН на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., в понеділок, 20-го березня 1978 р., о год. 11-ій ранку.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

АДРІЯН і НІНА ЧЕРНЯК
та МИХАЙЛО КРАТ

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Проф. Всеволод і Христина Ісаєви — 1,000 дол., в пам'ять батьків — бл. п. Петра Ісаєва та бл. п. Івана Солгана. Пожертва започатковує створення спеціяльного фонду українських соціологічних і соціяльних студій при Українському Науковому Інституті Гарвардського університету.

Проф. Теофіль Остап'юк — 1,000 дол., в пам'ять дружини бл. п. Марії Остап'юк.

Софія Шмата-Данко та син — 1,000 дол., в пам'ять чоловіка й батька св. п. Василя Шмати та в честь 60-ліття проголошення Незалежности України.

Д-р Володимир Когутяк — 500 дол., в пам'ять дружини бл. п. Марії з Токарських Когутяк.

Дарія Кулєба — 315 дол., пожертви складені в часі похорону, замість квітів на могилу бл. п. Івана Кулєби.

Емілія Саноцька — 100 дол., в пам'ять мужа бл. п. Олександра Саноцького.

Лідія Кучерська — 100 дол., в пам'ять брата бл. п. Олександра Саноцького.

Д-р Мирослав і Лідія Грицишини — 100 дол., в пам'ять бл. п. Володимира Тивонюка.

Володимир Карпович — 100 дол., в пам'ять сл. п. проф. Івана Михальковича.

Приятелі й Знайомі бл. п. Аліси Шіпки — 100 дол., в її світлу пам'ять.

Д-р Осип і Д-р Ольга Коропеї — 100 дол., в першу річницю смерти друга св. п. Євгена Зубальського.

Олена Кос, дочка Євгенія, сини Михайло і Ярослав — 100 дол., в п'яту річницю смерти чоловіка, батька й дідуня бл. п. інж. Романа Коса.

Семен Фецович — 100 дол., в пам'ять дружини бл. п. Ірини з Робачевських Фецович.

Український Народний Дім в Лорейн, Огайо — 100 дол., Павло Беца — 30 дол., Богдан Дейчаківський — 25 дол., Григорій Дирів, Осип Кришталь, Іван Микита, Микола Припяк, Степан Шуя — по 20 дол., Степан Ганчарик, Петро Ратич, Григор Черкас — по 15 дол., Андрій Блискун, Дмитро Головацький, Дмитро Курдіяка, Петро Оринчак, Василь Цікало — по 10 дол., Боніфат Барнай, Петро Проць — по 5 дол., замість квітів на могилу бл. п. Степана Ленкавського.

Миколай Прийма — 100 дол., Василь і Наталія Єреги — 50 дол., Миколай Тиро, Марія Дурбак, д-р Ф. Наумик, Василь Манько — по 20 дол., Ольга Войтишин, д-р Ілля Карапінка, Любов Савойка, Євген Грицай, Василь і Марія Солоники, мгр Адам Гординський — по 10 дол., Марія Плакида, Анна Ґаборська, Єлисавета Кімбал, Мирослав Сольчаник, Анна Шпундер, Дмитро Машера, Микола Шпикульський, Й. і М. Сорока, Богдан Дацківський, Ірина Небелюк, Тарас Станько — по 5 дол., Анастазія Бохонок — 1 дол., на поминках в пам'ять бл. п. Стефанії Манько.

Ольга Міськевич та сини Роберт і Михайло з родинами — 75 дол., замість квітів на могилу бл. п. д-ра Ігоря П. Цимбалістого.

Лідія Одежинська — 50 дол., замість квітів на могилу брата бл. п. Михайла Рубчака.

Відділ Українського Конгресового Комітету в Бріджпорті, Коннектікат — 50 дол., в пам'ять бл. п. Мирослава Стахова.

Олена Біленька-Куса — 50 дол., в пам'ять сина бл. п. Володимира Івана Біленького.

Мирослав й Ірена Колтунюки — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. Михайла Жовніра.

Олександра і д-р Микола Терлецькі — 50 дол., в пам'ять свата св. п. проф. д-ра Михайла Тершаківця.

Роман Хаджай — 50 дол., замість квітів на могилу тітки бл. п. Стефанії Варехи.

Ольга Федорович — 50 дол., в пам'ять матері бл. п. Ґлікерії Луцик.

Ігор В. Козак — 50 дол., в сороковий день смерти батька бл. п. Альфреда Козака.

Д-р Є. Мула — 50 дол., панство: Коверки, Ткачуки, Прийми — по 25 дол., панство Колюччі, Ніна Брик з родиною, панство Куропасі — по 20 дол., панство: Кутко, Дзюбинські, Лисейки, Кульчицькі, Климків, Р. Басс, Н. Дойченко — по 10 дол., І. Семкович, Олена Тищенко — по 5 дол., в час похорону в пам'ять бл. п. Володимира Попадюка.

Марія Попадюк з родиною — 50 дол., замість подяк жертводавцям.

Іванна й Богдан Козаки — 30 дол., в пам'ять мами бл. п. Ґлікерії Луцик.

Зеня й Степан Галяревичі, Люна й Микола Гірняки, Христина й Ярема Раковські, Марта й Роман Касараби — по 30 дол., Лариса й Андрій Попель, Осип Гайський — по 25 дол., Нуся й Богдан Сатурські — 20 дол., в пам'ять бл. п. Ірини з Лисяків Стрийської.

Д-р Євген і Неоніля Стецьків — 25 дол., в пам'ять бл. п. Володимира Тивонюка.

Д-р Євген і Неоніля Стецьків — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. Стефанії Варехи.

Степанія й Василь Надрага — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. інж. Романа Степаняка.

Марія Хархаліс — 25 дол., в пам'ять чоловіка бл. п. Остапа Хархаліса.

Д-р Микола Гнатчук — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. д-ра Григорія Масика.

Ярослав Гура — 20 дол., в пам'ять бл. п. Степана Жука.

Володимир і Мирослава Островські — 20 дол., замість квітів на могилу друга бл. п. мгр Євгена Лозинського.

Д-р К. Лебедович — 20 дол., в сороковий день смерти бл. п. Альфреда Козака.

Д-р Ю. Павлишин — 20 дол., в пам'ять бл. п. Михайлини Винник.

Родина Луців — 20 дол., в пам'ять тети бл. п. Михайлини Винник.

Д-р В. Прокопович — 20 дол., інж. Ь. і п-ні О. Федорович — 10 дол., інж. Т. В. Марчак — 5 дол., в пам'ять бл. п. Альфреда Козака.

Григорій Кисіль — 15 дол., замість квітів на могилу приятеля бл. п. Василя Волошина.

Дякуючи Жертводавцям за пожертви, линемо до Господа Бога з молитовним проханням, щоб дарив померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність, несподівано, дня 3-го січня 1978 року, наш Найдорожчий і Невіджалуваний
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІД

бл. п.

АЛЬФРЕД ОМЕЛЯН КОЗАК

Прибиті тяжким горем, складаємо цією дорогою найщирішу подяку Рідні, Приятелям і Знайомим, які поспішили віддати останню прислугу нашому Дорогому Померлому. В першу чергу дякуємо Всечеснішим Отцям: Монсеньйорові М. Бохневичеві та отцю Ігуменові І. Лотоцькому, як теж о. М. Дубинському і о. В. Климчукові та о. В. Ручці, за похоронні відправи. Хорам під диригентурою п. К. Ципенди і пані О. Соловій, за відспівання Панахиди. Паням з Марійської Дружини і з Апостольства Молитви, дякуємо за відмовлення Вервиці в похоронному заведенні. Організації Бувших Вояків, дякуємо за почесну стійку з прапором при домовині під час похоронних відправ. Рідні, Приятелям і Знайомим, дякуємо за вислови співчуття і за Служби Божі, квіти і датки на різні цілі. Похоронному заведенню А. Градовського дякуємо за солідну обслугу.

Нехай Добрий Господь винагородить Вас за все добро, яке Ви нам вчинили.

Тяжким горем прибиті:

дружина — ЮСТИНА
сини: ЛЕВ і ІГОР
синові: ЛЮБА і ЗІРКА
Внуки і Правнуки

Ділимося сумною вісткою, що дня 15-го березня 1978 року відійшов у Вічність

сл. п. д-р ветеринарії

МАРІЯН ПЕНСАК

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 18-го березня 1978 р. зі собору свв. Володимира й Ольги, на кладовищі св. о. Миколая в Чікаго, Ілл.

Горем прибиті:

ЛІДА і д-р СТЕПАН КАЛУЧІ з донькою РАЄЮ
сестрінок — ІГОР з донькою ЛЬОРОЮ
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

ШАНОВНІ ДЕЛЕҐАТИ Й ДЕЛЕҐАТКИ 29 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! КОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, МЕТОЮ ЯКОЇ Є ПРИДБАННЯ 3,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ВЖЕ ПОЧАЛАСЯ. ПРОСИМО ВАС ПАМ'ЯТАТИ ПРО „ДЕЛЕҐАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ! ВАШ ГОЛОС БУДЕ ТИМБІЛЬШ ПЕРЕКОНЛИВИЙ, ЧИМ БІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ ВИ ЗОРГАНІЗУЄТЕ ДО КОНВЕНЦІЇ

ГЕНЕРАЛ ГРИГОРЕНКО...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

числом учнів української національности. Також творення так званого „совєтського народу" проходить в рамках русифікації. Але народ свідомий цього, бодай більшість з них свідомі, — говорив не без зворушення ген. Григоренко, — цього трагічного положення. Генерал навів приклад з перебування у Вороніжчині, де вже кілька поколінь українців виростали і виховувались серед цілком ворожого російського середовища і може в них вже й немає виразної національної свідомости, але мова, мова їхніх прадідів, залишилась для них дорогою і вони нею послуговуються.

На запит, чи він знав і був свідомим щодо характеру великого голоду в Україні в роках 1932—33, генерал заявив, що тоді він вивозив з України своїх батьків і бачив, що вони спухли з голоду, на вулицях валялися трупи померлих з голоду українців, але: „Григоренко був тоді сліпий, він думав, що це окремий випадок, писав і скаржився до ЦК КПСС, аж потім довідався, що це діялося по всій Україні", — сказав Генерал.

Що мали б робити українці на поселеннях у країнах вільного світу для облегшення долі українського народу? Тягнути в один гуж, об'єднуватись, бо спільними силами куди більше можна досягнути. Україна є членом ОН, тож треба використати цю обставину, вказати світові на форми поневолення, бож „немає в нас ані війська, ані власних грошей, ані міністерств, ані закордонних зв'язків", — підкреслив Григоренко — і може тоді, як голосно всі разом крикнемо про ці справи, хтось нас почує". Єдність треба творити на базі вже існуючих організацій. До газети „Свобода" Григоренко має побажання: „дбати за єдність українського національного руху, за єдність громад, бо це велике і почесне завдання газети". Тому, що збройна боротьба тепер в Україні не можлива, бо Москва обклала її своїми арміями, треба відсунути свої особисті упередження, а взятися до праці, упорядкувати свої внутрішні справи і розпочати працю „велику і масову" на зовнішньому відтинку. „В таке об'єднання я все готов вступити, бо я почуваю себе сином великого українського народу", — відмітив ген. П. Григоренко.

Генерал Петро Григоренко хотів би повернутися в Совєтський Союз, навіть на суд, але відкритий зі свідками і кореспондентами, бо він має багато дечого сказати совєтським верховодам. Просить українців допомогти йому в акції за привернення совєтського громадянства, бо це потрібно не тільки для нього, але також для цілого руху спротиву в СССР. Але навіть якщо не вдасться така акція, то її всеодно слід продовжувати і використовувати для розголошення праці дисидентів.

Присутні цікавилися, чому совєтські ватажки не випускають з тюрми народів борців за національні права в Україні. Основною причиною, на думку ген. Григоренка, є боротьба українців за свою окремішність і незалежність. Тому росіяни душать цей рух дуже жорстоко, а українців не висилають за кордон тому, щоб не скріплювати національного руху поза кордонами України. Український нарід великий, нація міцна й неспокійна, а пригноблювати велику націю це не проста річ, тому вони придушують кожного, хто підносить голову, і то на очах усіх, щоб на інших наводити страх.

Ген. П. Григоренко позитивно висловився про спроможність українців в діяспорі організуватися. Треба однак усувати суперечності між поодинокими національними групами. „Є, наприклад, відомості, що існують деякі непорозуміння між українською і російською групами спротиву, — заявив Григоренко, — і це не добре, бо такі суперечності послаблюють цей рух і йдуть на користь КГБ, а вони мають спеціяльне завдання посилювати ці тенденції суперечностей". Відповідаючи на запит щодо поглядів академіка Андрея Сахарова Григоренко відповів: „Сахаров, мій приятель, я з ним декілька разів говорив на ці теми, тобто на теми України. Він заступає погляд, що український народ незаконно окупований і тому він має право на відокремлення і самостійність". В дискусії між Григоренком, Чорноволом і Ніною Строкатою не бралося навіть під увагу питання плебісциту, а тільки відокремлення.

Зупиняючись над працею Київської Групи нагляду над виконанням Гельсінкської угоди, ген. Григоренко ствердив, що ця група дуже послабла останнім часом, бо з 10-ох членів на волі залишилося тільки 3-ох (Мешко, Кандиба, Бердник), а всі інші перебувають у в'язницях.

Користаючи з нагоди, члени Комітету оборони совєтських політичних в'язнів поінформували, що 25-го березня в Ню Йорку відбудеться демонстрація в користь совєтських політичних в'язнів з участю ген. П. Григоренка.

Після формального закінчення розмов, гість оглянув бібліотеку й інші приміщення видавництва „Свобода" і компютерський відділ друкарні і познайомився з її працівниками.

ПРО ОСЕЛЮ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Доми побудовані враз з улаштованими водопроводами, наймодернішою каналізацією і мають повну вартість, сьогодні багато більшу, чим колись.

Ще кілька робіт, які в найближчім часі треба виконати: піднесення краси оселі й користи мешканців. Управа про це думає і при допомозі членів, в згідливій співпраці завершиться це вартісне діло, тим самим оправдавши свій почин.

У стадії розвою життя мешканців оселі заплянoвано влаштувати культурно-розваговий центр. До цього треба створити окрему корпорацію з відповідним пляном і знайти спосіб, зфінансування цього діла. Старшим же віком-емеритам прислуговує право дістати на це стейтову чи федеральну допомогу. Подумаймо!

Увага! *Увага!*

Торонто і околиця — Канада

В суботу, 1 квітня 1978 р., о год. 3-ій по пол. в залі Українського Національного Об'єднання в Торонто, Канада

(Філія Торонто Захід) при 2397 Блюр — Захід і Армадейл вул.

відбудуться

ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІ ОКРУЖНІ ЗБОРИ Відділів УНСоюзу ТОРОНТОНСЬКОЇ ОКРУГИ

ПОРЯДОК НАРАД:

1. Відкриття;
2. Аналіза проведеної організаційної праці поодиноких Відділів Округи;
3. Справа неактивних Відділів;
4. Доповідь сен. ПАВЛА ЮЗИКА, головного директора для Канади;
5. Затвердження загального пляну праці Округи на 1978 р.
6. Дискусія і різні справи;
7. Закриття зборів.

До участи в зборах запрошується голів, секретарів, касирів, членів Контрольної Комісії і делеґатів на 29-ту Конвенцію УНС таких Відділів:

49, 402, 407, 408, 410, 411, 415, 418, 426, 432, 436, 439, 440, 441, 442, 446, 453, 456, 460, 464, 466, 469, 470, 478, 480.

У зборах візьмуть участь:

сен. Павло Юзик, головний директор для Канади

о. Іван Ващук, головний контрольор

Василь Дідюк, головний радний

За ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Богдан Зорич, голова — **Василь Сідляр**, секретар

Яків Бурій, касир — **Семен Левицький**, організаційний референт

З ПЕРЕСТОРОГОЮ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

його режим ідеологічно матеріялістичний, був перейнятий творенням дефініцій і ревізією словників. Це опанування добре охопив Джордж Орвел в його „1984". Страх Хрущова перед західнім Берліном чи Брежнєва страх перед Солженіциним віддзеркалюють лиш частину того, як Сталін був опанований державною монополією над концепціями. Уживання Брежнєвом „психушок" і „психології" як інструменту тортур є тільки частиною продовження віри Сталіна в абсурдність людської природи.

„В лагідних хвилинах Сталіна, як і в Брежнєва, антисемітизм був лиш продовженням старої політики Росії, але більший і жадібний антисемітизм Сталіна проявився в поведінці супроти Троцького та декотрих інших старих большевиків, і це найбільше підчеркує жорстокість Сталіна.

„В часі екзилю у Венеції, Паольо Сарпі — критик Папи в 17-му столітті, був заатакований папськими аґентами, які задали йому страшних ран кирками і лишили його на смерть. Коли хірург затикав ті рани, він зробив зауваження про жорстокість нападників. Сарпі сказав: „Agnosto stylum Curiae Romanae" — (пізнати стиль Римської Курії). Вбивство Троцького подібно відображує природу совєтського режиму. Тоді і тепер жорстокість є невмолимою і брутальною. Сталін, який був делікатним тільки тоді як підкрадався до когось, напевно насолоджувався тим, що з усіх місцевостей, Троцький аж в Мехіко згинув від розрубу черепа сокирою."

Тепер на гробі Сталіна біля кремлівської стіни все частіше появляються квіти, а в школах представляють його як „визначного теоретика і воєнного провідника". Тому постає питання як рішать теперішні кремлівські ватажки відзначити річницю 100-ліття уродин Сталіна, яка припадає 8-го грудня 1979 року. Тому українці, де не жили б у світі, не повинні забувати масових злочинів Сталіна в Україні, зовсім так як жиди не забувають злочинів Гітлера. Сталін поважно застановлявся над пляном масово виселити українців з України. Фактом є, що Гітлер не мав кращих плянів відносно України і тому кожне слово написане і сказане тепер проти тих звироднілих тиранів, допоможе в тому, щоб подібні злочини не повторились в майбутньому.

Культурна Комісія УНС...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Ред. Драган дальше інформував про видання книги Уласа Самчука „Слідами перших", присвяченої піонерам УНСоюзу та Української Громади з нагоди 200-річчя ЗСА та 100-річчя українського поселення в Америці.

Після дискусії стверджено, що сторінки молодечих та інших організацій, як теж літературно-культурні сторінки можуть появлятися регулярно після того, як буде належно поповнений склад редакції, від чого залежить теж унормування систематичної публікації „Трибуни УНСоюзу".

Обговорено також підготову і друк Конвенційної книги на 29-ту Конвенцію Українського Народного Союзу, яка відбудеться в Піттсбурґу в травні ц. р.

Ширша дискусія відбулася відносно найкращих способів відзначення 85-річчя існування УНСоюзу протягом 1979-го року, як Головним Урядом, так і Округами та Відділами цієї найбільшої та найстаршої організації українців у вільному світі. Деяку увагу віддано ще також справі відзначення в біжучому році 85-річчя „Свободи", 45-річчя „Українського Тижневика" та 25-річчя „Веселки".

Наради Культурної Комісії УНСоюзу закрив її голова д-р Іван Флис, пригадуючи, що наступні наради відбудуться 5-го травня ц. р. в 2-ій год. по пол. у приміщеннях Головної Канцелярії УНСоюзу.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!